

N:o 73.

Af herr **J. Nydal**, om^s skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om ändrade föreskrifter rörande befordran till major å stat inom svenska armén.

Huru viktigt det är, att det högre militärbefälet är på så goda händer som möjligt, eller att den rätte mannen befinner sig på den rätta platsen, är så allmänt känt och erkänt, att det här icke behöfver särskildt framhållas. Vårt eget såväl som andra länders krigshistoria lemna tillräckligt många talande bevis för denna sak. Det får därför icke anses förmätet, om den fordran framställs, att af vederbörande så tillfredsställande garantier som möjligt lemnas allmänheten för att vid de militära befordringarna utslutande hänsyn tages till förtjenst och skicklighet, och det är tydligt, att denna fordran måste desto starkare framträda, ju större de kraf äro, som ställas på folkets offervillighet för militära ändamål. Det är ej blott af vigt, att landet eger ett efter dess förhållanden starkt försvar, det är ej heller utan sin stora betydelse, att landet hyser förtroende till sitt försvar. Det är emellertid ett känt förhållande, att inom vidsträckta intresserade kretsar bland vårt folk den meningen — om med rätt eller orätt, må här lemnas å sido — är rådande, att det militära befordringsväsendet hos oss lemna åtskilligt öfrigt att önska, och att därför äfven förtroendet till armébefälets, isynnerhet det högres, förmåga att i pröfningens stund fylla sin viktiga och ansvarsfulla uppgift ej är så stort och så allmänt som önskligt vore. Detta misstroende må vara grundlöst, så är dock visst, att det verkar skadligt, och böra därför, synes det mig, vederbörande låta sig angeläget vara att aflägsna detsamma, hvilket endast torde kunna ske genom att gifva landet de bästa möjliga garantier för att vid befordringarna inom armén dugligheten alltid och undantagslöst får göra sig gällande framför börd, rikedom och relationer.

Det är ur denna synpunkt som jag tillåter mig förnya ett förslag rörande denna angelägenhet från riksdagarna 1891 (motionen n:o 175) och 1897 (motionen n:o 156). Vid båda dessa riksdagar mottogs förslaget på ett gynnsamt sätt af Andra Kammaren, och vid det senare tillfället hade jag den stora tillfredsställelsen, att nuvarande statsrådet och chefen för landförsvarsdepartementet vid debatten i kammaren uttalade sina sympatier för samt förordade motionens syftemål.

Under hänvisande till nämnda motioner samt Andra Kammarens protokoll vid riksdagen 1891, III: 38, 2, och samma kammares protokoll vid 1897 års riksdag, III: 28, 18 — särskildt hr Crusebjörns anföranden — får jag alltså hemställa,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta utfärda sådana föreskrifter rörande befordran till major på stat inom svenska armén, att — genom införande af särskilda kompetensprof, företrädesvis af praktisk art, och genom utfärdande af andra för ändamålet erforderliga bestämmelser — möjligaste garanti vinnes, att vid sådan befordran endast dertill fullt kvalificerade personer ifrågakomma.

Stockholm den 27 januari 1900.

Johan Nydal.
